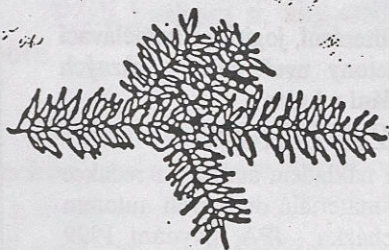

Poutník

Časopis OBCE UNITÁŘŮ v Brně č.10/2000-32-VII
(Vychází v měsíci prosinci)

POUTNÍK

časopis brněnských unitářů

O B S A H čísla 10/2000 - PROSINEC

N.F.Čapek: Unitáři a vánoce	str. 1
Blahopřání a vzpomínání	2
Bohumil Houser: O meditatívním životě	5
Základní znaky unitářství a oznámení Pražské obce unitářů o shromáždění 9.1.2001	9
M.Mikota: JEŽÍŠ A UNITÁŘI	10
Nejzajímavější myšlenky na FORU 2000	11
Dr.B.Houser: KOUZLO VÁNOC 2000	13
K.Gíbran: JEŽÍŠ - SYN ČLOVĚKA	14
Mysleme na zítřek, M.Mildorfová, UNITAS	17
M.M.: Nový člověk budoucnosti	18
Chadima: Církev není, děje se + komentář	19
B.Merhaut-J.Plotěná: Loučení s Naftalínem	21
Karel Hašpl: MEDITACE - Předsevzetí do nového roku	23
Na lehčí notečku -Silvestrovská příloha	24
Dětský koutek (věnovala firma CANON)	25

Bohumil Houser pokračuje ve své literární, jogické a vzdělávací činnosti a své básně, články a feuilletony uveřejňuje v různých časopisech a připravil jejich souhrnné vydání v knize,

s názvem „**SNY NEPROBUZENÉHO**“.

Knihla vyšla v roce 1999 vlastním nákladem autora za redakce Mgr. Jany Koniřové. Obálku vytvořila z materiálů dodaných autorem Hana Hladilová, sazbu provedl Jiří Procházka - JPA, 1.vydání 1999 ISBN 80-238-4359-1.

Je k dostání na shromážděních českých unitářů v Brně, Radnická 4 každý pátek od 16,45 do 18,45 a u některých knihkupců. Na shromáždění dostanete knihu se slevou.

1

UNITÁŘI A VÁNOCE

N. F. Čapek (1922)

Dnes je už všeobecný fakt, že vánoce nejsou křesťanského původu. Není znám ani rok, ani měsíc, ani den narození Ježíše. Vánoce jsou pokračováním pohanské slavnosti slunovratu.

Starým zvykům a symbolům dáváme nový smysl. My tedy říkáme, že Bůh nemá (jen) jednoho syna, ale že každý člověk je božím synem a boží dcerou, a to buď vědomě anebo nevědomě. Buď je ještě dítětem ztraceným na bludných cestách, nebo si je vědom svého božského původu a poslání.

Duch vánoc v našem pojetí je tedy objevení Boha v člověku. Tím není řečeno, že každý člověk se všim všudy, jaký je a co dělá, je bohem nebo že představuje boha. Právě ti, kteří nám vytýkají, že člověka příliš zbožňujeme, bývají k tomu nejméně oprávněni, povážme-li, co oni zbožňují a co vše dělají, aby lidé Boha viděli ve dřevu, ve zlatě, v lesklých trečkách - a jak málo dělají, aby ho viděli v člověku.

Nejvíce božského je v dítěti. Snad proto řekl Ježíš: „Nebudete-li jako děti...“. A nejdokonaleji, pokud se lidstva týká, představili nám své božství Ježíš a z českého národa Chelčický, Hus, Komenský ...

My jen učíme lidi objevovat božství, kdekoli se vyskytne. Přáli bychom si, aby celý svět se změnil, aby všem bylo dobře...

Dokud to vše nebude, a protože my nestačíme sami všechno změnit, chceme alespoň na svém úseku a podle svých sil k tomu pracovat, aby lidé byli lidmi a vánoční duch, aby se stal duchem všeho lidstva.

B l a ě o p ř e j e m e
všem našim členům a přátelům
UNITARIE,
kteří se narodili v prosinci

7.12. Miloslava Zídková

9.12. Drahomíra Hanzlová
 Jiří Zeman

10.12. Běla Máčalová

16.12. Anna Dvořáková

19.12. Ing. Marie Podrábská

25.12. Anděla Hrozová, Blansko
 Dana Salajková

27.12. Anežka Veverová

**V prosinci nás opustili tito členové nebo
 významné osobnosti:**

5.12.1988 + Anežka Dubská, čl. ÚSS (84)

12.12.1952 + akademik Bedřich Hrozný, (73),
 orientalista, rozluštil jazyk Chetitů
 a maloasijské písmo obrázkové

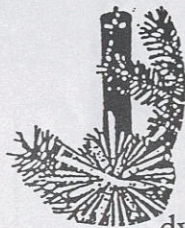
12.12.1986 + Božena Krátká (66)

27.12.1964 + Dr. Karel J. Hašpl, přednosta
 ústř. duchovní správy českých unitářů (60)

27.12.+ 1996 Olga Havlová, (63) l. manželka
 prezidenta Václava Havla

28.12 + 1988 Marie Chatrná, členka OUB (48)

31.12.1989 + Marie Orálková, (93) maminka
 sestry Nataši Hájkové

V Á N O Č N Í D O B A

Nastává konec roku a vánoce jsou přede
 dveřmi.

Je skutečně čas zastavit se na chvíli a
 připomenout si, co by měly vánoce znamenat i
 pro nás unitáře.

Od dob Čapkových a Hašplových víme, že
 vánoce nejsou křesťanského původu a přece i ty
 křesťanské vánoce mají pro nás půvab a smysl.

Středem naší pozornosti se stávají děti a
 vnoučata, ale i dospělí jsou k sobě pozornější,
 když si vzájemně připravují dárky.

Narození děťátka je nejkrásnějším důkazem
 tvůrčí moci Boha, který - jak pravil
 Rabindranath Thákur: "dosud nad lidstvem
 (zcela) nezoufal."

Mnozí lidé však vidí "B o h a" spíše ve zlatě,
 špercích, prostě v mamonu, a málo se snaží
 vidět jej v člověku - v každém narozeném dítěti.

Nejen pouze v jednom.

Bratr Dr. N. F. Čapek ve své době, a my v této
 současné přítomnosti jsme svědky toho, že v různých
 částech světa umírají tisíce dětí hladem nebo v
 důsledku zranění. Je proto nutné, aby ta úcta k
 jednomu dítěti přibližně před 2000 lety narozenému
 vedla nás k tomu, abychom svou víru a přesvědčení
 realizovali v pomoci dětem, ať již prostřednictvím
 UNESCO nebo Červeného kříže, a pod.

Víra totiž, která není podložena činy, je mrtvá.

Vánoční doba naplňuje člověka vždy novou nadějí a dodává mu síly překonat zimní chmury a zdánlivou beznaděj.

Je to také doba zamyšlení se nad tím, co jsme v tom téměř uplynulém roce vykonali nebo nevykonali, co se nám podařilo nebo co se nepodařilo.

Vánoční doba je vhodná k takovému zamyšlení a k takovému zpytování sebe sama. Nejlépe však v naprostém utišení - v kontemplaci či v meditaci.

Pak i v nás zazáří betlémská hvězda, jež je ukazatelem cesty k duchovnímu rozvoji.

Nepodceňujme tuto cestu světla, kterou hlásali všichni velikáni ducha tohoto světa - jako na příklad Lao-tse, Buddha, Ježíš a po něm Valduš, Chelčický, Hus, Servet, Kalenec, Komenský, Gandhi a další.

Kéž světlo vánoc i nás osvítl!

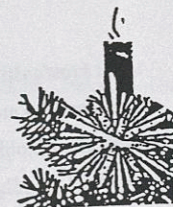
Kéž ta posvátná vánoční doba nás inspiruje ke konání dobra, k šíření lásky, porozumění a tolerance mezi lidmi!

kim

O meditativním životě

Bohumil Houser

Cílem meditativního života může být poznání nebo sjednocení s Bohem, odstranění utrpení, nebo dokonce zodpovězení filozofické otázky zda lepší je honit se za požitky, nebo se naučit umění jak se vyhýbat trápení. Ve všech případech je kladen důraz na vnitřní život. Západní civilizace vyzdvihuje extroverty plně zaujaté venkovním životem, zatímco východní nauky dávají přednost introvertnímu člověku s bohatým vnitřním životem. V tomto pojednání se budeme zabývat otázkami meditativního života z hlediska původního židokřesťanství a buddhismu.

Oba směry se vyznačují klášterními organizacemi, které vyzdvihují ideál mnicha. Proto odloučenost a neulpívání na nestálém světě je první vlastností řádových křesťanských a buddhistických mnichů. Samota však posiluje jen mentálně silné jedince, kteří už v meditaci nebo v kontemplativní modlitbě našli stupně vytržení a blaženosti. Další potřebnou vlastností k tomuto duchovnímu životu je mravnost, tj. u křesťanů dodržování Mojžíšových deseti zákonů a u buddhismu pěti šilas. Navíc se u buddhismu vyžaduje dodržování dalších pravidel pro mnichy. Mlčení a neodsuzování následuje jako nezbytná vlastnost pro rozvinutí meditativního života. Podle křesťanských mnichů je známkou toho, že se asketa přiblížil k Bohu, že neodsuzuje ostatní. Prosazování sebe sama, komplexi méněcennosti, systematické kritizování všeho možného ukazuje jen na neklidnou mysl, která se musí vyčistit. Tak např. mnich Otec Poimen dostal odpověď od Otce Josefa na svoji otázku jak se stanu mnichem: "Říkej si kdo jsem já a nikoho neodsuzuj!" Mojžíš říká: „Jestliže někdo snáší své vlastní hříchy, tak nehledí na hříchy bližního.“ Křesťanští mniši ve zkušenosti naplňují to, co Ježíš požaduje v Horském kázání: „Nesudte, aby jste nebyli souzeni!“

Odsuzování druhých činí člověka slepým k vlastním chybám. Mlčení při pohledu na druhé nám umožňuje jasnější sebepoznání. Přestaneme své chyby promítat na druhé. Další vlastnost pro posílení meditativního života je chudoba ducha, vyjádřená mystickým způsobem jako „nic nemám nic nechci a nic nepotřebuji“. U buddhistů živil mniši od samého počátku laičtí stoupenci a mnichům byla zakázána původně každá práce. Křesťané středověku a zejména některé jejich klášterní řády jako dominikáni a františkáni žili také převážně z darů věřících. Nesměli na svých cestách používat koně či vozy a museli i na velké vzdálenosti chodit pěšky. V buddhistických kláštěrech se přestoupení pravidel pro mnichy kontrolovalo jednou měsíčně v době úplňku, kdy starší mnich předčítal hlasitě tato pravidla a každý mnich, který některé z nich porušil, musel se na veřejném shromáždění na chvíli postavit. Naproti

tomu křesťanští mniši museli pravidelně chodit ke zpovědi. Základním duchovním cvičením křesťanského mnicha byla kontemplativní modlitba a sborový zpěv. U buddhistů různé formy meditace několikrát denně. Cílem křesťanských mnichů bylo dosažení milosti boží a „union mystika“, buddhistů nirvána. Buddhisté zpočátku meditovali na uklidnění mysli (samatha) a později na dosažení vhledu a moudrosti (vipasana). Meditace vhledu měla za cíl zažití nestálosti, strastiplnosti a neosobnosti (anata) – to nejsem já to není mé. Oba směry – křesťanský mnišský a buddhistický mnišský – pokládaly pudovou sexualitu za hrubou zábranu pro mnicha a překážkou na duchovní cestě, jak pro muže, tak i pro ženy. V obou směrech se sexuální aktivita pokládala za opakované ulpívání na pozemském a překážce na cestě duchovního růstu. Naproti tomu kontemplativní modlitba vedoucí k bezeslovní modlitbě a blaženému ponoření do tichého míru se pokládá dosud jako výborný lék pro duši a tělo. Pojetí buddhistické mravnosti zakazuje opojné nápoje a narkotika, klášterní křesťanství povolovalo vypít i sklenice vína nebo klášterního likéru. Správně vedený meditační život je veselý a šťastný a rychle utíká. I zaměstnání, jako je zemědělství, lékařství, učitelství mohou dobře provozovat stoupenci meditačního života. Sarvapali Radhakrišnan, prezident Indické republiky, Pandit Nehru indický ministerský předseda, U-Nu barmský ministerský předseda pravidelně meditovali a rovněž řada vědců včetně Einsteina přiznávala, že pravidelná meditace jim napomáhá ve vědecké práci. V Japonsku i v USA se používají zenové meditační metody k léčení lehčích psychických poruch. Solženicyn ve svých spisech popisuje vězňené protestanty na Sibiři, kterých se vězení vůbec nedotklo. U nás před válkou byly na Vysočině celé vesnice českých bratří, které pěstovaly hromadně prováděnou kontemplační modlitbu. Uvedu několik málo příkladů osob z mého okolí, kteří byli mistři meditačního života.

Jan Posker jak jsem ho poznal z dlouholeté známosti byl úplný invalida žijící od dětství na vozičku. Měl úplně ochrnuté obě ruce i nohy a na pravé ruce pohyboval pouze s dvěma prsty, s kterými byl s obtížemi schopen psát. Nastudoval na vozičku angličtinu a němčinu takže v obou jazycích byl bezvadným překladatelem a tlumočnickem. S neobyčejnou pilí se vypracoval až na ředitele firmy Meta v Hrabyni, kde hlásal užitečnost pracovní terapie pro všechny vozičkáře a invalidy. Bezvadně ovládal psychologii a psychologii invalidů. Invalidé zaměstnaní v podniku Meta jej milovali. Za ženu měl zcela zdravou inteligentní manželku, která mu pomáhala ve všech životních situacích jako nejlepší družka v životě a nemocniční sestra; vždyť bez ní se nemohl najít ani vykonávat žádnou práci. Byl vynikající znalec jógy a buddhismu. O buddhismu napsal dvě knihy, které vědecky vyhodnotil prof. dr. Karel Werner. Přestože se v naší vědecké literatuře doporučuje tělesné zdraví pro harmonický život obou manželů, příklad Jana Poskera a jeho manželky všechny tyto poučky vyracejí. Mezi invalidou Poskerem a jeho pohlednou a zcela zdravou ženou nedošlo nikdy

k sebemenšímu konfliktu. Jako stoupenec jógy a buddhismu byl žákem Jarka Kočího z Ostravy – Poruby a učitele meditace Fráni Drtíkola.

Leopold Roter ze Starého Liskovce u Brna, původním povoláním pekař, se stal jako samouk vynikajícím malířem mediálních obrazů. Maloval i jasnovidné obrazy ve kterých předpověděl „pražské jaro“ a rozpad Sovětského Svazu v roce 1991. Jeho obrazy byly často naplněny archetypy, které v moji přítomnosti ocenil i docent brněnské univerzity. I v pozdním stáří nebral důchod, neboť jeho obrazy se lehce prodávaly. I při svém malování byl velmi často v hlubokém meditativním vytržení a v inspiraci z neznámého a bezejmenného. Pravidelně meditoval a pěstoval kontemplativní modlitbu. Bydlil v podkrovní chladné světničce a dovedl obdarovat každého, kdo o to požádal.

Prof. Dr. Richard Feder vrchní rabin pro zemi Českou a Moravskou byl mým dlouholetým přítelem, který i v pokročilém věku mě dokázal navštívit v bytě ve třetím poschodí na Zahradnické ulici. Byl neobyčejně vzdělaný a mimo evropských řečí ovládal dokonale hebrejštinu a aramejštinu. Přitom byl nesmírně pokorný a dovedl rychle odpouštět. Za války strávil řadu let v koncentračním táboře v Terezíně, kde mu Němci vyvraždili téměř celou rodinu. I v koncentračním táboře i v jeho hrůzách měl oporu v kontemplační modlitbě a dokázal posilovat své mnohem mladší souvěrce šířením naděje a optimismu. Často se stávalo, když jsem ho navštívil v jeho domě, že mně jeho neteř pošeptala, abych se vedle něho tiše posadil, neboť se nachází ve vroucí modlitbě. A skutečně, jeho pohroužení bylo tak hluboké, že nejevil žádné známky života, ale přesto z něho vyzařovala síla a energie. V roce 1968 za „pražského jara“ vítal na Šilingrově náměstí navrátilivšího se biskupa Skoupého. Jeho články uveřejněné v Židovské ročence byly vždy nejlepší. Napsal také řadu knih. Jednou si u mě v roce 1968 vypůjčil divadelní hru „Dostojevský a démoni“ a důkladně se s ní zabýval. Byl jsem poslední člověk, kterého těžce nemocný rabi přijal těsně před svou smrtí. Byl deštivý podzim, venku řádila silná bouře, doktor Feder seděl oblečen v slavnostních šatech a trpělivě čekal, až jej Bůh osvobodí z této pozemské pouti. Zemřel ve věku 95 let.

Ing. Jiří Elgert vstoupil na stezku meditačního života na počátku Druhé světové války, když mu hrozilo zatčení gestapem. Koupil si ve stánku na brněnském nádraží knížku od Paula Bruntona, která změnila celý jeho život. Původně byl exportním šéfem Zbrojovky a dokonale ovládal němčinu a angličtinu. Několikrát se setkal se svým mistrem. Meditoval pravidelně několikrát denně a jezdili jsme spolu medítovat i v kruté zimě a velkých závějích na jeho osamocenou chatu na hoře Babylon u Borače. Byl lektorem nejstaršího klubu jógy, kde působil 25 let a také přednášel jako laický kazatel v Náboženské obci československých unitářů. Jako učitel meditace byl velmi aktivní až do své smrti. Dožil 82 let. Jeho sestra akademická malířka Šimková – Elgrová byla rovněž žákyní Paula Bruntona a propůjčovala

rada svůj velký byt pro hromadné meditace členům brněnského jógaklubu. Ke konci života nakreslila sérii krásných duchovních obrazů nazvanou Kosmické obrazy. Měla v úmyslu ilustrovat moje haiku, ale stačila nakreslit jen 4 obrazy.

Paní Svámi Šivananda Sarada (Charlotte Walinski-Heller z Norimberka). Byla učitelkou jógy a meditace a hlavním misionářem Svámího Šivanandy pro NSR a Rakousko. V meditaci se jí zjevil Svámi Šivananda z Rišikeše v Indii v životní velikosti a vyzval ji, aby ho ve svých 55 letech navštívila. Jela lodí přes Rudé moře a Indický oceán a strávila v jeho ašramu v Rišikeši celý rok. Pak se vrátila letadlem do Norimberka a pravidelně meditovala a pořádala klavírní koncerty v Germánském muzeu – Norimberk, pod názvem Slavnostní hodina duše. Spolu s Borisem Sacharovem pořádali pravidelné kurzy jógy a otevřeli józe dveře do poválečné Evropy. V roce 1956 byli to právě oni, kteří mě přiměli k návratu do Československa za účelem propagace jógy. V roce 1968 mě povolala zpět do Norimberka a chtěla mi svěřit vedení ašramu u Kostnice na Bodamském jezeře. Napsala několik knih jako např. Volání, nebo Idealistický realismus, kde vysvětluje svoje setkání s jógou a její význam v praktickém moderním životě.

Boris Sacharov - syn ruských emigrantů uprchlých za bolševické revoluce do Německa. Pocházel z jogické rodiny a po příchodu do Norimberku v 50tých letech založil tam první poválečnou jogickou společnost v Německu. Napsal 7 knih o józe, které jsem přivezl i do ČSSR a knihu „Jóga od pramene“ nechal prof. Jaromír Ženožička v Olomouci přeložit do češtiny. Byl výborným učitelem hathajógy a radžajógy a předpověděl spojení Německa na rok 1990. Byl učitelem meditace na AUM a Talajukty. Když jsem chtěl v roce 1955 odjet do buddhistického kláštera do Barmy a byl jsem v tom podporován tajemníkem Barmského vyslanectví v Bonnu panem Šve-ta, přemluvil mě, abych odstoupil od tohoto úmyslu a odejel do ČSSR šířit jógu. Tvrdil mě, že bez znalosti sanskrtu a pálištiny bych zůstal jen začátečníkem. Sacharov zemřel při autonehodě na dálnici v blízkosti Bayreuthu. Doporučoval, aby jogíní podobně jako tibetští lámové, mysleli na smrt a tak naučili nezotožňovat se s hněvem, chválou, ponížováním a úspěchy v józe.

Jarek Kočí, původním povoláním holič, byl žákem pražského Fráni Drtíkova, který ho naučil mantrajógu a později meditaci. Patřil k „pátečníkům“, kteří se scházeli v Hrabyni a později v Ostravě – Porubě v bytě Jana Poskera. Daroval mi svůj životopis napsaný strojem a četné fotografie, na kterých byl společně s Drtíkem. Jeho životopis je krátké dílo velmi poučné pro hledající stezku meditačního života. K životopisu patří i několik mystických básní.

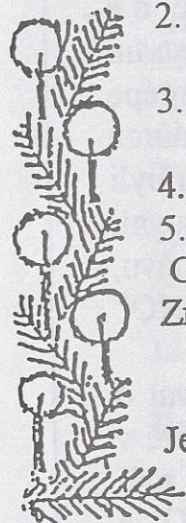
ZÁKLADNÍ ZNAKY UNITÁŘSTVÍ

1. UNITÁŘSTVÍ je náboženství víry v jednoho Boha a vesmírný řád.
2. UNITÁŘSTVÍ je náboženstvím zdravé mysli ve zdravém těle.
3. UNITÁŘSTVÍ je náboženstvím každodenní praxe.
4. UNITÁŘSTVÍ je náboženstvím pokrokovým.
5. UNITÁŘSTVÍ je náboženstvím univerzálním.

Co to znamená?

Znamená to, že unitářství vede člověka ke zdravému, harmonickému, tvůrčímu a duchovně uvědomělému životu.

Jeho hlavními cíly jsou soulad mezi vědou a vírou, snášenlivost, tvůrčí myšlení a vyrovnaná osobnost.

PRAŽSKÁ OBEC UNITÁŘŮ již nyní oznamuje, že v úterý 9. ledna 2001 v 17,00 hodin se koná shromáždění v sále Dr.Čapka v suterénu paláce UNITARIA, na kterém promluví Dr.ing.Otakar Mikeš a Dr.Sc a Rev.Mgr.Livie Dvořáková-Hašplová na téma:

ÚLOHA MODERNÍHO NÁBOŽENSTVÍ V LIDSKÉ SPOLEČNOSTI

Zapište si to laskavě do nového kalendáře. - Přijďte a přiveďte i své známé, kteří již delší dobu mezi námi nebyli.

JEŽÍŠ A UNITÁŘI

Dr.N.F.Čapek se v roce 1939 vyjádřil o křesťanství takto: „Podle svého poznání jádra a základu křesťanství bych řekl, že křesťanství je cestou k dokonalosti pod duchovním vůdcovstvím Ježíšovým ... Ježíšovo učení nejlépe poznáváme z kázání na hoře. V něm je kladen důraz na charakter...V něm nás Ježíš vybízí, abychom byli laskaví, milosrdní, vnitřně opravdoví, pravdomluvní, abychom byli tvůrcové pokoje, vystříhali se hněvu, pokrytectví a dvojakosti, aby naše ano bylo „ANO“ a ne - „NE“.“

Myslím, že br.Dr.Čapek nikdy nepochyboval o tom, zda Ježíš žil jako to činili někteří religionisté v době minulé. S tímto pojetím polemizoval můj dávný přítel z doby spolupráce mezi MČU a Mládeží CČS (tehdy jsme oba studovali teologii) Josef Bezděčka v Českém zápase. Máme v řadách našich členů několik absolventů religionistiky, mohou se k tomuto článku vyjádřit, stejně tak i laikové zajímající se o tento problém a uveřejníme jejich názor v našem POUTNÍKU.

Bratr Dr.Čapek nás také učil, že život má být kvalitní a že kvalita života se nedá měřit léty, ale intenzitou, s jakou žijeme a výsledky, kterých jsme dosáhli. Když si toto náležitě uvědomíme a budeme podle toho také uvědoměle žít, nebude se nám zdát žádný život příliš krátkým.

Miloš Mikota

Nejzajímavější myšlenky na FORU 2000

Tibetský duchovní vůdce dalajlama spolu s arcibiskupem ze Sierry Leone Josephem Gandou a s dalšími představiteli pěti hlavních náboženství světa: hinduismu, buddhismu, židovství, křesťanství a islámu se sešli k meditaci v katedrále sv. Víta na Pražském hradě. Tak by to mělo být všude na světě, nejen v Praze. Přestavitele těchto pěti světových náboženství, bez ohledu na jejich speciální odstíny, by měli působit k zachování míru a odstraňování násilí a terorismu.

Šimon Peres, bývalý izraelský premiér: "Optimismus má smysl."
Anthony Giddens, sociolog, ředitel London School of Economics: "rodí se evropská elita."

Li-Teng-chuej, býv. prezident Tchaj-wanu: "Demokracie přece jen vítězí."

Dalajlama, tibetský duchovní vůdce chce, aby čínský režim respektoval kulturní a náboženskou svébytnost Tibetu. Příklad lidský svět k zahradě, "která je krásná a přitažlivá tím, že v ní rostou pestrobarevné rozmanité druhy květů. Tato různost květů se podobá různosti filozofií, náboženství a tradic, která představuje jednu z krás lidské inteligence."

Peter Gabriel, býv. člen skupiny Genesis: "I ve věku globalizace musí být zachovány rozdíly mezi kulturami, stejně jako je zachován rozdíl mezi barvami na malířové paletě...Myšlenky jsou velmi důležité a mají obvykle pomalý vývoj. A takové konference (jako je Forum 2000) v něm hrají svou roli."

(Dle článku Petra Fischera v Lidových novinách 19.10.2000.)

Podobné myšlenky byly vysloveny již v minulosti bratrem Dr.N.F.Čapkem, na př. v článku "Katolicita unitářství", ze kterého uvádíme též několik stěžejních myšlenek, ale i jinde.

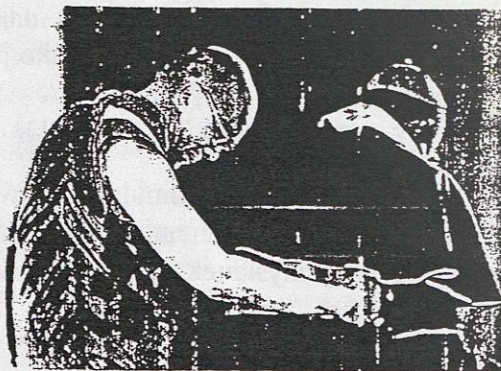
Bratr Dr. Norbert Fabián Čapek

již ve své době v první polovině dvacátého století hlásal snášenlivost ke všem upřímně věřícím lidem.. A to podle zásady, že neklademe mezi lidi věroučné přehrady. Byl přesvědčen o tom, že opravdová snášenlivost je naprosto důležitá a nutná k tomu, aby lidé mohli vytvářet hodnotná díla. Proto byl také přesvědčeným stoupencem demokracie, stejně jako dnes na Foru 2000 zmíněný duchovní vládce Tibetu dalajlama, který přirovnal společnost lidskou ke květinové zahradě. Při nejedné "Květinové slavnosti", kterou br. Čapek v NSČU zavedl, připomněl, že květina symbolizuje nás jednotlivé lidi a že květiny spojené v kytici symbolizují bratrství a sounáležitost.

O nás unitářích prohlásil bratr Dr. Čapek, že se neoddělujeme od lidské společnosti, že nejsme sektou, která si staví kolem svého revíru plot ze samých příkazů a zákazů, ale že jsme lidé svobodní a proto nemáme strach o to, co si nejvíce ceníme. Je to víra v dobrý základ člověka. A je to také velký užitek, když v každém člověku a v každém vážném názoru hledáme co je v něm dobrého a užitečného.

Jsme si vědomi plurality duchovního společenství života a toto také chceme respektovat. Tak to také zaznělo na Foru 2000 a jistě není nic žádoucnějšího, než si přát, aby tak tomu skutečně bylo.

Miloš Mikota

Bohumil Houser:

KOUZLO VÁNOC 2000

Mája civí ve výkladech
Mája zívá na tržišti
kam pohlédneš svatou nocí
spodní čakry se hned točí.

Ve volbách dvou prezidentů
Duch vánoc byl cítit vcelku
prst boží jim pohrozil
až se jin dech zatajil.

Noc jasná je plná sněhu
měsíc osvětluje Cestu
jezulátka se svou matkou
září láskou po nebesku.

Tak v tom lidském mraveništi
alglobal se točí dál
počítačová revoluce pracuje pilně
jenom Bůh však neomylně.

Dítě dává sílu dětem
pohádky hrá přesvědčivě
vyhládlé pak sytí medem
věřícím snům důvěřivě.

V uragán se Vayu mění
odráží závany zloby
nepotřebuje již nápovědu
Síly s mečí krví voní.

Andělé ve sborech chrámů
rozhláší hlučně fámou
o míru tam v Palestině
kde se umírá tak klidně.

Jaké je to, Kriste Pane
to vánoční pokolení
kněží v mitrách vepře pasou
andělké jsou udivení!

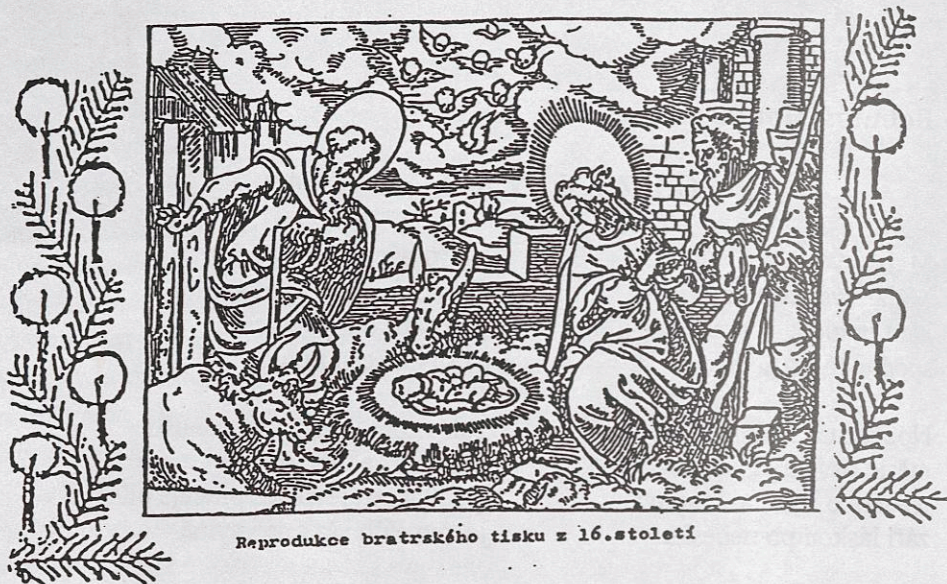
Babylonská děvka nahá
křížovou teď kartu tahá
proti Brnu kuje pikle
oslněna je však rychle.

Modleme se unitáři
k jedinému svému Bohu
bychom odpustili viny
nebyli vítězství opílí.

Neb ti, kdož jsou zaslepeni
těm bytostem pomoc není
zaslepenost v mysli lidské
ztrátu zraku přivodí jistě.

Černá však naftová krize
vyvolá naivní víze
v TV i v mysli lidské
odfoukne vše na smetiště... /dějin/

Reprodukce bratrského tisku z 16. století

Kahlil Gibran, známý autor knížky, která se opět objevuje na našem knižním trhu se narodil roku 1883 v Bšerri v Libanonu v rodině maronitských křesťanů. Jako student se zapojil do boje za osvobození své vlasti. V Paříži studoval malířství, když byl nucen odejít z domova do vyhnanství. V roce 1910 se natrvalo usadil v New Yorku, kde žil až do své smrti v roce 1931. Kromě „Proroka“ napsal ještě řadu dalších knih. K nejznámějším patří

„JEŽÍŠ - SYN ČLOVĚKA“.

Z této knihy uvádíme kapitolu nazvanou „Anna, matka Mariina“, ve které babička vzpomíná na svého vnuka. Překlad knihy pořídil bratr Josef Šimák, svého času předseda pražského správního sboru (v roce 1971) a věnoval jej všem obcím NSČU.

JEŽÍŠ, syn mé dcery, se narodil zde v Nazaretu, v měsíci lednu. V noci, kdy se narodil, nás navštívili muži z východu. Byli to Peršané, kteří přišli do Estrelonu s karavanami Midianitů na cestě do Egypta.

A poněvadž nenašli pokoje v hostinci, hledali ubytování v našem domě. A já jsem je uvítala a řekla:

„Moje dcera dnes večer porodila syna. Jistě prominete, nebudu-li vám moc posloužit, jak se sluší na hostitelku.“

Poděkovali mi, že jsem jim poskytla přístřeší a po večeři mi řekli: „Rádi bychom se podívali na novorozeného.“

Inu, syn Mariin byl hezký na pohled a ona též byla půvabná. Když Peršané uviděli Marii a děťátko, vzali ze svých vaků zlato, stříbro a myrhu a kadidlo a položili to vše k nohám dítěte.

Pak padli na zem a modlili se cizím jazykem, kterému jsme nerozuměli.

A když jsem je vedla do ložnice pro ně připravené, šli jako v posvátné bázni z toho, co viděli.

Když nastalo ráno, opustili nás a vydali se na cestu do Egypta. Avšak při loučení se mnou mluvili a řekli: „To dítě je jenom den staré, přesto jsme viděli světlo našeho Boha v jeho očích a úsměv našeho Boha na jeho rtech.“

A když to řekli, nasedli na velbloudy a my jsme je více nespátřili.

Marie se nezdála mít tak velkou radost ze svého prvorozeného, jako byla velmi udivena a překvapena.

Dívala se dlouze na své děťátko a pak obracela tvář k oknu a zírala do daleka na oblohu jako by měla vidění.

A mezi jejím a mým srdcem bylo údolí.

A dítě vyrůstalo v těle i na duchu a bylo jiné než ostatní děti. Bylo těžko zvládnutelné a já jsem nemohla na něj vztáhnout ruku.

Byl ale milován všemi v Nazaretu a ve svém srdci jsem věděla proč.

Často vzal jídlo a dal je kolemjdoucímu, který měl hlad. A obyčejně dával ostatním dětem sladkosti, které jsem mu já dávala, ještě dříve než je sám ochutnal.

Lezl po stromech v ovocné zahradě, aby natrhal ovoce, ale nikdy je nesnědl sám. A běhával s ostatními chlapci a někdy, poněvadž měl rychlejší nohy, zpomaloval běh tak, aby oni doběhli do cíle dříve než on. A často, když jsem ho vedla na lůžko, říkával: „Řekni matce a ostatním, že jen mé tělo bude spát. Má mysl bude s nimi, až jejich mysl dostihne mé ráno.“

A mnoho jiných podivných slov říkával, když byl chlapcem, avšak já už jsem stará, abych si to vše pamatovala.

A teď mi říkají, že už ho nevidím. Leč, jak mám věřit tomu, co říkají? Stále slyším jeho smích a zvuky jeho pobíhání po domě. A kdykoli líbám na tvář svou dceru, jeho vůně se navrácí do mého srdce a jeho tělo vyplňuje mou náruč.

Není-liž to však divné, že má dcera sama o svém prvorozeném nemluví?

Někdy se mi zdá, že má touha po něm je větší než její.

Možná, že ví, co já nevím.

MYSLEME NA ZÍTŘEK

Necht' lidé dobré vůle se všude scházejí
a k dosažení spolupráce společně pracují
Základním předpokladem k tomu budíž odpuštění!
Neboť kdo odpouští i tomu bude odpuštěno.
K tomu necht' i my přispějeme svým dílem.!

Marie Mildorfová:

Otče Všemohíra - jasná jitřní záři!
Tebe já hledám v každé lidské tváři,
ve svitu slunka, v svěžím jara dechu,
i v ptačí písni, zní nám pro potěchu.
V dálavách vesmíru - i v zrnku písku.
V potůčku, ve květech, v každém keři lístku.
Vidím Tě ve všem, co Tvým dechem dýchá. -
Ty mluvíš ke mně v svatých chvílích ticha. -
V nesčetných projevech Tvá Jsoucnost věčně tvoří!
Člověk je kapkou jen v tom nedozírném moři. ! -
V souzvuku s vůlí Tvou dej plnit nám Tvé plány,
když **V ě č n á M y s l i**, tvoříš v nás -
pro nás - a námi.

UNITAS znamená JEDNOTU, ale jenom za předpokladu, že problémy a nesrovnalosti lidských povah a skutků jsou řešeny v duchu TOLERANCE, SNÁŠENLIVOSTI a úsilí o dosažení dobra a spravedlnosti pro celou společnost.

Dokud to vše nebude, a protože my nestačíme sami všechno změnit, chceme alespoň na svém úseku a podle svých sil k tomu pracovat, aby lidé byli lidmi a vánoční duch, aby se stal duchem všech.

NOVÝ ČLOVĚK BUDOUCNOSTI

Řekněme si jak toho nového člověka budoucnosti viděli naši zakladatelé, kteří byli přesvědčeni, že k tomuto stavu je třeba lidi vychovávat, vést. A to oni také činili. Budoucí člověk bude mít dokonalou vládu nad tělem... Nebude ovládán okolím, ale své okolí bude vědomě tvořit. (To platí i o ekologii!) Velká bude vnitřní a duchovní svoboda budoucího člověka. Nebude žít z pověr, nebude otrokem zvyků. Ten budoucí člověk zavrhne sobectví, závist i nenávisť. Nebude se pozastavovat nad tím že někdo myslí jinak nábožensky..., jako se dnes nikdo nepozastavuje nad tím, že někdo nosí jiný klobouk (nebo čepici) nebo nosí-li takové či onaké brýle.

A my bychom si měli uvědomit, že na tom budoucím člověku v nás musíme pracovat již nyní. Jestliže Nový zákon nás upozorňuje na to, abychom „neviděli smítku v oku bližního svého, pokud neodstraníme mrvu z vlastních očí“, pak to pro nás znamená, že nemáme hledat chyby jenom u svých bližních, ale především u sebe samých. Tak nejlépe uvedeme v životě unitářské principy snášenlivost a tolerance, tak nejlépe naplníme odkaz našich zakladatelů.

Miloš Mikota, Brno

Církev není - děje se...

Stále se objevují v denním tisku, ale i v ČZ názory, že církev (křesťanství, víra ap.) jest v krizi. Nesdílím tyto názory, a to z jednoho prostého důvodu. "Církev" o sobě - podobně jako „lid, strana, národ“ jest pojmem abstraktním. Sám o sobě tento pojem - podobně jako slovo Bůh - neznamená „nic“ a je zcela vyprázdněn (středověcí teologové by řekli, že jest sám o sobě neutrální). Svůj obsah získává v konkrétním časoprostorovém činu (konání), který je vždy vázán na konkrétního živého člověka (osobu). Tak je to i s „církví“.

Ne nadarmo západní tradice hovoří o tom, že každá jednotlivá - byť sebemenší náboženská obec - jest samostatnou církví Kristovou. Ecclesia Christi, kyriaké tú theú, byť jest v rámci daného církevního subjektu (denominace) vázána ještě církevními a právními normami.

Jedinečnost jedince jest však zde zachována - tak, jak o tom hovoří Kristus: „Kde-koli se sejdou dva nebo tři, tam já jsem uprostřed nich...“ V činnosti (a víře!) - byť jediného věřícího - je tak zpřítomňován život a dílo Ježíše Nazaretského. Ve dvou - třech takových se pak děje církev. Tak se tedy „církev“ vrací ze spekulativního nehybného absoluta do konkrétního časoprostoru a získává dynamický náboj. Církev „není“ („je“), ale „děje se“!

Tím padá také smysluplnost výše uvedené teze, že církev jest v krizi! Neboť církev se buďto „děje“, anebo „neexistuje“. (Zde pak pojem existo, -ere označuje akt vyjevování se, vystupování z nebytí do bytí, existence - jak by řekl Heidegger).

V tomto světle pak i československá církev husitská dostává optimističtější (a především bibličtější) tvář - existuje (děje se) všude tam v Čechách, na Slovensku, případně v dalších zemích, kde se jako společnost dvou tří modlí (a věří!). Tam se také „děje“ království Boží... Ono známé tradiční ecclesia semper reformanda se pak ukazuje jako stále plamě.

MARTIN CHADIMA

Článek „Církev není - děje se“ - přejímáme z Českého zápasu č. 20/2000. Není velkého rozdílu mezi církví a náboženskou společností. Obě jsou registrovány podle církevního zákona na ministerstvu kultury, odbor církevní.

Stejně tak můžeme posuzovat, hodnotit a učit se z článku Antonína Jelínka, který je uveřejněn rovněž v ČZ právě vedle zmíněného článku, který otiskujeme celý. Článek Antonína Jelínka bychom chtěli alespoň stručně komentovat. Autor se zúčastnil mezinárodní křesťanské konference v Josefěstalu v SRN letos v červnu.

Tedy oč šlo na zmíněné konferenci, a co chce zdůraznit autor, který o ni referuje? Šlo o věrohodnost církve (tedy i náboženské společnosti) v dnešním světě.

Zástupci církví (t.j. orthodoxních a dogmatických církví) si kladli základní otázku: Jak se církev jeví lidem dnes? Dospěli k těmto závěrům:

1. Většina dnešních lidí se o církev buďto vůbec nezajímá, anebo má zkrslé představy.

2. Církev jsou vnímány jako celek, a to jednoduše podle té církve, která je v té či oné zemi největší.

3. To, co lidé o církvi vědí ze sdělovacích prostředků, je v žádném případě nemůže oslovit a do podobného společenství ani přivést.

Autor dále uvádí co vše si může posluchač z rozhlasu či TV vyslechnout: restituce, církevní slavnosti, spory a hádky, válečné konflikty podložené náboženskou nesnášenlivostí.

Účastníci zmíněné konference si uvědomili, co jim schází a čím by nejlépe oslovili lidi mimo církev. Je to především společenství jednoty (ona unitas, kterou tak zdůrazňují unitáři), víry, lásky a naděje. Na to bychom ani my neměli zapomínat, i když nemáme liturgii a obřady jako církve, které se zúčastnily zmíněné konference. A. Jelínek zdůraznil fakt, že „nikdo z oněch 52 sester a bratří totiž nehledal na druhých malichernosti, které nás tak často rozdělují, ale snažil se přispět svým obdarováním.“ A dále oslovuje své souvěrce: „Sestry a bratři, nic nám nebrání udělat ve své církvi totéž!“ Vynechávám biblické citáty, jimiž autor zdůrazňuje řečené. I když nejsme dogmatici, mám za to, že i pro nás je Božím příkazem „společenství jednoty, víry, lásky a naděje“, jakož i závěrečná slova autora komentovaného článku: „A možná se pak leccos změní i v našem sboru a v naší církvi. A navíc jsem přesvědčen o tom, že jen tak budeme věrohodní pro svět kolem nás.“

A já s autorem plně souhlasím.

Miloš Mikota

Smyslem života a všech proměn
bytí jest nekonečný vývoj v Bohu, jeho
nekonečné tvoření a sebevyjadřování. Smysl života
člověka jest v tom, aby bral podíl na tomto božím životě
a vyjadřoval Boha podle stupně svého vývoje.

Dr. N. F. Capek

LOUČENÍ S „NAFTALÍNEM“

Starobrněnská Kopečná ulice pod Petrovem stoupá od nádraží vzhůru; odtud její název. Leží v ochranném pásmu městské památkové rezervace Brna a může být důkazem blahovůle místního Ústavu památkové péče, který vyhovuje podnikatelům žádajícím o stavební úpravy v daleko větší míře než např. v Praze.

Náhodného návštěvníka zaujme monumentální budova Šermířského klubu, kdysi německého, dnes ryze českého. Kousek nad ním naproti je pozoruhodný komplex budov, který podle plánek, dochovaných v městském archivu, byl postaven roku 1865 na místě špitálu ve tvaru U; dvůr a zahradu vrobí 60 m dlouhá protilehlá fronta dvoupatrových pavlačových bytovek.

Dvojče domu v Kopečná 37, které je pozoruhodné tím, že nemá popisné číslo, koupil podnikatel JUDr. Němeček z Kurdějova u Hustopeče, kde s velkým estetickým citem restauroval hotel.

I v čísle 37 měl velké plány: chtěl obě křídla zbořit a na jejich místě postavit hotel. Jeho žádosti ale Památkový ústav nevyhověl, snad proto, že z dob Marie Trezie, kdy objekt sloužil jako kasárna, se zachovaly rozsáhlé sklepy.

Ve třech místnostech 1. patra na ploše necelých 50m² funguje nekuřácká a nealkoholická čajovna, kterou provozují dva studenti z atelieru figurální malby brněnské fakulty výtvarných umění. Imponuje mi, jak vkusně se malířům podařilo zakomponovat odložený nábytek do ladného celku.

Mravní karatelé, kteří lámou hůl nad materialismem dnešní mládeže, by byli překvapeni, jak několik tuctů pravidelných návštěvníků dovede o spiritualitě a etických problémech dneška obšírně a věcně diskutovat. Vyznávají ideologie tak různé jako je spektrum duhy, protože pochopili, jak zpívá bard Nového věku Bob Dylan, že „časy se mění“ a že do ztracena zmizela doba -ismů a jedině uznávaného životního stylu.

Původní hebrejský název Neftalim byl počestěn na Naftalín, což nikterak nesnižuje vážnost společenství, k jehož insigniím patří znak s Davidovou hvězdou a výrok Hospodina „JSEM, KTERÝ JSEM“.

V tomto dobrém ovzduší rev. Jarmila Plotěná, duchovní brněnských unitářů, pořádala svá vyhlášená střední setkání mladých. Našli si tam cestu i senioři, takže diskuse mívaly vzácný mezigenerační charakter.

V Klubu jsem nejednou nocoval po besedách o impulsech z pražského Fora 2000 či o knize futuroložky a „zelené“ ekonomky Hazel Hendersonové „*Jak budovat svět, kde nikdo neprohrává*“.

Bohužel, klub NEFTALIM či lidově „Naftalín“, končí. Měsíční nájem 6.700 provozovatelé mohli hradit jen s pomocí několika sponzorů. Nově zvýšený nájem nad deset tisíc už prostě nemohou utáhnout. Požadovat takovou činži za zchátralé místnosti bez tekoucí vody a odpadu, s předpotomnými záchody na pavlači, mi připadá nehorázné. Vlastníku domu nezbyvá než trpělivě čekat, až se nějaký strop zřítí a on dostane kýžený demoliční výměr. Pak postaví ten plánovaný nový hotel.

Najde brněnská mládež vhodnější prostory, kde by při šálku čaje s dostupnou cenou mohla při meditativní hudbě si vytvořit svůj ostrůvek na rozbouraném oceánu tržní ekonomie a s ním tak úzce spojené sociální patologie? Bude brněnská radnice ochotna přispět na provoz klubu mládeže se zdravějším životním stylem?

Byl jsem v Neftalimu jen párkrát, ale přiznávám se, že se mi po jeho osobitém ovzduší bude stýskat.

Boris Merhaut

Stýskat se bude i brněnským unitářům, zvláště těm, kteří se nedali odradit nekonvenčním prostředím a případným chladem v zimních měsících a v klubu se rádi a často scházivali. Kdo jednou prožil atmosféru „Naftalínu“, už nezapomene. Člověk si totiž pamatuje navždy místa, kde zatuší Tajemství. Má být také takovým místům vděčný, neboť jen vděčností jsme přiváděni do stále lepších a lepších míst a situací. Rovněž osvědčit se v malém zakládá možnost a schopnost osvědčit se ve větším a velkorysejším. V „Naftalínu“ zúčastnění lidé ukázali co lze vytvořit bez vnější materiální pomoci za téměř nulových výchozích podmínek a že láska k moudrosti, vědám a k umění může kvést na sebetvrdší půdě.

Úcta a díky všem, kteří budovali, malovali, uklízeli, kteří zde přednášeli, rokovali, vařili čaje a je popíjeli, těm, kteří sem přinášeli dřevo, textil, knihy, smích a srdce.

Děkujeme i bratru Dr. Borisovi Merhautovi za článek. Je nám všem z Neftalimu milým povzbuzením a dokladem, že vše mělo krásný smysl a vlastně vzalo dobrý konec na Kopečné 37 a bude mít pokračování na jiné, vhodnější brněnské adrese.

Děkujeme za přednášky Dr. Merhauta a prof. Wernera, v klubu i jinde v rámci brněnaské Unitarie a také nezapomeneme na to poslední setkání v klubu, kdy br. Boris Merhaut vyprávěl o světě, v němž nikdo neprohrává. Jestli takový svět může na celé planetě Zemi někde existovat, je otázka, ale zároveň naděje v problematických dobách. Ovšem, snažit se sám ve svém nejbližším okolí takový svět vytvářet, vše dělat pro vysoký ideál, je věcí unitářů. Jarmila Plotěná

Dr. Karel J. Hašpl:

MEDITACE

Předsevzetí do Nového roku

Být člověkem a nikdy se svému lidství
nezpronevěřit,
být těžitelem zarmoucených a vnášet jas do jejich
života,
svítit na cestu bloudícím a ukazovat jim cestu z
temnot,
sklánět se k malým a pozdvihovsyť je z prachu
země, aby viděli, že i v nich je velikost božství,
jít s jásajícími ve víru života k vznešeným cílům
všelidským,
zpívat písně radosti a chvály za život a jeho
příležitosti,
bušit na brány nových zítřků,
razit cesty k míru a k pokojné spolupráci lidí
dobře vůle,
hledat pravdu a statečně ji bránit,
to jsou tužby a předsevzetí, jimiž je naplněna
naše duše.
K tomu nám dopomáhej Bože,
Lásko Nejvyšší,

Tak se staň!

Na lehčí notečku

Malý chlapec vypráví duchovnímu: „Můj tatínek si myslí, že naše maminka musí být pohan.“ „Proč?“ „Protože nám předkládá spálené obětiny k večeři.“

(Denton)

Vikář a kurát lovili ryby z loďky poblíž Broadsu. Když si kurát uvědomil, že na břehu zanechal sendviče, vylezl z loďky a kráčel ke břehu. Když se vrátil, tak si zase vikář vzpomněl, že nechal v autě kávu. A tak i on vylezl z loďky a došel pro tu kávu na břeh. Biskup, který právě do toho místa přijel na kontrolu, ze břehu s úžasem pozoroval jak ti dva chodí po vodě. I nechtěl být horší než jeho podřízení a rozhodl se, že k nim přejde po vodě taky. Sotva však vstoupil na vodu, klesl ke dnu jako kámen.

Když se vikář a kurát navrátili na břeh, setkali se se zarmouceným a poníženým biskupem, který volal: „Stanu se mnichem, neboť má víra není ani tak silná jako víra kuráta a vikáře.“

Tu kurát zašeptal do ucha vikářovi: „Vikáři, myslíš, že bychom měli biskupovi říci o těch kamenech, po kterých chodíme?“ (Norfolk)

Zatímco ostatní vesničané chodí každou neděli do kostela, farmář Charles si rád posejí ve vesnické restauraci na dobrém vínečku.

Jednoho dne jej potkal farář a povídá: „Charlesi, mám obavu, že se neshledáme v nebi.“

Znepokojený Charles odpověděl: „Ale, Otče, copak jste to proboha provedl?“ (Denton)

„Vždycky se modlíš vlastními slovy?“, ptá se rozmilá tetička malého caparta.

„Ó, ano“, zní odpověď, „každý den prosím Boha, aby má sestřička byla hodná, ale on mě ještě nevyslyšel.“

(Bank St. Bolton)

Nakonec něco pro děti i dospělé milující hádanky: obrázková hádanka, kterou nám věnovala firma CANON. Zde vidíte dva obrázky, téměř stejné a přece nejsou stejné.

Najdete rozdíly? Kolik jste jich našli?
A kolik pštrosů jste napočítali?

Odpovědi s plným jménem a u dětí stáří a školní třídu vypište. Odpovědi, jakož i správní luštitelé, budou uveřejněny v I. čísle POUTNÍKA v lednu 2001.

OBEC UNITÁŘŮ V BRNĚ

PROGRAM NA PROSINEC 2000

Shromáždění se konají v kinosále, Radnická 4, 1.p. vždy
v pátek v 17 hodin

1.12. Prom.tech.Miloš Kopřiva:

ZÁHADY A OTAZNÍKY NAD HROBEM JEŽÍŠE II.

8.12. Dr.Milada Škárová:

VÁNOČNÍ PROMĚNA V PŘÍRODĚ A V ČLOVĚKU

15.12. Rev. Jarmila Plotěná:

SLUNOV RAT-CHANUKA-VÁNOCE hudba a zpěv prof.Marie Kubátová

22.12. Dr.Bohumil Houser:

MISTR ECKEHART A VÁNOCE

VŠEM NAŠIM ČLEŤM A PŘÁTELŤM PŘEJEME
POŽEHŤNĚ VÁNOCE!

